

DE DICTATUUR DEPRESSIE | DOOR ROLAND ROTTENFUSSER

Posted on 17. Dezember 2020

Omdat de regering essentiële menselijke behoeften met voeten treedt, stevent Duitsland af op de donkerste winter sinds lange tijd.

Een standpunt van Roland Rottenfußer.

Het is betreurenswaardig dat zoveel professionals zwijgen over de huidige massale aanval op de vrijheid. Kunstenaars, intellectuelen, oppositiepolitici, advocaten... Psychologen zwijgen niet, in feite praten ze nogal veel. Maar ze zeggen vaak de verkeerde dingen. In principe adviseert embedded psychotherapie tegenwoordig mensen om zich aan te passen aan een ziek systeem als een manier om te genezen. Dit is fataal, want zelfs de "mainstream" heeft nu gemerkt dat we tegen een enorme epidemie van geestelijke stoornissen aanlopen. Het gaat hier met name om depressies. Dit is een logische ontwikkeling, die waarschijnlijk zal escaleren in het kielzog van korte dagen en winterweer, en de "Corona maatregelen" zal intensiveren. Wat te weinig gezien wordt: Deze depressies kunnen ook het gevolg zijn van onuitgesproken gevoelens van woede tegen de onderdrukkers, die zich als autoagressie tegen de onderdrukten zelf keren. Het adviseren van lijdens in deze situatie om te voldoen en hun gevoelens "voor zichzelf" te houden, kan het probleem verergeren. Een dergelijke psychologie is weliswaar handig voor de machtingen, maar grenst aan het verraad van de zieken.

"De winter komt eraan" werd geschreven op de mok die Markus Söder op 26 september op zijn bureau had liggen, klaar voor de camera's, tijdens de virtuele CSU-feestconferentie. Het gezegde komt uit de hitserie "Game of Thrones". Wat bedoeld wordt is: Er dreigt niet alleen een lange en zeer koude winter, maar ook gevaar - van een leger van ondoden dat op de menselijke wereld zal neerdalen en iedereen die te dicht bij hen komt zelf in een zombie zal veranderen. Als u wilt, lijkt dit proces op de besmetting van virussen. Contact met zieke mensen kan hen op hun beurt weer ziek maken.

Söder wilde "zijn" mensen met dit gezegde "ontberingen" zweren. Het gevaar van besmetting zou in de winter toenemen, strenge verboden dreigden, als het volk niet uit eigen beweging zou adopteren, d.w.z. zich zou gedragen alsof alles toch al verboden was. Söder gaf een van de eerste van een hele reeks van bloed, zweet en tranen toespraken die we sindsdien van politici hebben gehoord. Het verwijt resoneert

altijd dat de burger duidelijk te zacht, te kinderachtig is - onverantwoordelijk handelen in zijn vasthouden aan de gewoontes van een vervlogen, meer easy-going tijdperk.

Het is dus aan de bewakers - de politici - om hun stem te laten horen. Het zijn nooit zichzelf die verantwoordelijk zijn voor de brutaliteit waarmee ze het volk aan hun regime onderwerpen; het zijn altijd de leerlingen zelf die hun leerkrachten "dwingen" om de stok te gebruiken - door onredelijkheid en puberteit. Dit is een van de kenmerkende denkpatronen van de zwarte pedagogie.

Aanstekelijke levenloosheid

De aanblik van de menigte maskeerders, die door metroschachten rollen, fronsen, hun ogen over hun aapachtige uitpuilende, nooit glimlachende monden, doet op een andere manier denken aan een zombiefilm. Hij lijkt benauwend en dreigend. We maken een epidemie van besmettelijke levenloosheid mee. In dit opzicht heeft de vergelijking van Markus Söder's Game of Thrones een secundaire betekenis die hij zelf niet heeft bedoeld. Een nieuwe groep "wezens" staat op het punt om het grondgebied van het oude type mensen te overspoelen en over te nemen. Ze willen ons niet alleen domineren, ze zullen pas rusten als we zelf een deel van hun wereld zijn geworden. Niets zal ooit nog hetzelfde zijn. Verzet is zinloos. We zullen worden geassimileerd.

Tegenwoordig gaan er al donkere gedachten door iemands hoofd. Zeer ongemakkelijke associaties. Ja, er bestaat geen twijfel over dat er een uitzonderlijk strenge winter begint. Maar niet vanwege de dreiging van bijzonder lage temperaturen - november was nog steeds relatief mild. En niet vanwege de toename van Corona-besmettingen - de waarheidsgetrouwheid van dergelijke meldingen kan veilig worden betwijfeld. Nee, we stevenen af op een winter waarin mensen worden getroffen door een ongekennde collectieve depressie - die gepaard gaat met ernstige angststoornissen en verergerde periodes van "burn-out".

De melancholische epidemie

Dat merken we niet alleen door te kijken en te luisteren naar onze medemensen - zelfs de mainstream media, die anders de overheidsacties in een rooskleurig daglicht willen stellen, maar ook professionele

publicaties, spreken van een welig tierende melancholie-epidemie. En ze zijn ook niet verlegen om de dader te noemen: Corona. Angst voor besmetting wordt als oorzaak genoemd, evenals "sociaal isolement als gevolg van de lockdownmaatregelen en financiële onzekerheid vanwege de economische gevolgen van de pandemie". Niemand durft echter de voor de hand liggende conclusie te trekken dat de verantwoordelijken een einde moeten maken aan de schadelijke maatregelen.

Opvallend is dat de media geenszins de mentale gevolgen van de crisis ontkennen, dat ze zelfs openlijk - naast de angst voor besmetting - de Corona "beschermende maatregelen", het verlies van vrijheden, het isolement, de desoriëntatie, de existentiële angsten van veel burgers als oorzaken van depressie benoemen. Toch twijfelen ze er geenszins aan dat deze maatregelen noodzakelijk zijn en blijven.

Dus terwijl een Corona-infectie wordt behandeld als iets dat tegen letterlijk elke prijs moet worden voorkomen, wordt de epidemie van depressie en angststoornissen geaccepteerd alsof het een onvermijdelijk lot is.

Er wordt verondersteld dat de patiënten gewoon "er doorheen moeten". Het lijkt me alsof ademhalingsaandoeningen in een gemeenschap dramatisch toenemen door een nieuw gebouwde chemische fabriek in de buurt - en in plaats van het stoppen van de uitstoot van vervuilende stoffen, zou men slechts rustig de symptomen opnoemen, in het beste geval een hoestdrankje aanbevelen.

Selectief mededogen

Met een zeer selectief medeleven reageren veel mensen zelfs op mildere en goed verdraagzame kuren van virale infecties en gaan tegelijkertijd duizenden keren, vaak massaal geestelijk lijden met een schouderbeweging, voorbij. En dat terwijl het echt niet nieuw is dat depressie ook tot de dood kan leiden. Er zijn al meer zelfmoorden als gevolg van Corona-maatregelen geconstateerd, vooral in de VS.

Het probleem zal in de winter van 2020/2021 waarschijnlijk nog groter worden - al was het maar vanwege de dan vermoedelijk langere lockdown en het feit dat de "Second Wave" al in oktober de zielen heeft getroffen. Het enige is: de oorzakelijke verbanden zijn in dergelijke gevallen niet zo goed te traceren.

Zelfmoorden laten waarschijnlijk geen brieven achter waarin staat: "Ik heb het gedaan vanwege de avondklok." En: in tegenstelling tot Covid 19 sterfgevallen, krijgen sterfgevallen door actie geen aandacht van de media en de politiek.

Grote delen van de psychologische "adviesliteratuur" zoals we die nu in de media aantreffen, blijken net als de meerderheid van de kunstenaars, intellectuelen, artsen, advocaten en oppositiepolitici totaal mislukt te zijn. Voor het grootste deel adviseert de therapeutische hapjesjournalistiek de acceptatie van het gegeven, met inbegrip van het politieke kader. Wilhelm Reich verwees ook naar de psychoanalytische benadering van zijn leraar Sigmund Freud als "culturele aanpassingstheorie". Geestelijke gezondheid wordt in de systeemconforme psychologie gedefinieerd als het samenzwemmen met de heersende sociale stromingen, als de afwezigheid van leedveroorzakende weerstand. De ziel wordt zo plasticine in de handen van politici en economen.

"Radicaal accepteren"

Een bijzonder expliciet voorbeeld van deze "aanpassingsleer" vinden we in een interview met de psychologe en universitair docent Hanna Christiansen in het tijdschrift "Jetzt". Het is waar dat Christiansen ook een "toename van psychologische stress" constateert en toegeeft "dat degenen die al eerder geestesziek en gestresst waren, in het bijzonder lijden". Ze meldt brieven van vrouwelijke studenten met enorme angststoornissen. Maar zelfs zij heeft geen baanbrekend idee wat ze er aan moet doen.

Dus de psycholoog stelt voor om "in contact te blijven met vrienden en samen te komen". Onder voorbehoud van de geldende beperkingen en maatregelen, natuurlijk." Dat klinkt een beetje alsof ze bang is dat de minister-president meeleeft en alsof ze bang is uitgescholden te worden als ze niet haastig toegeeft aan de geordende beperkingen. Een niet atypische gebeurtenis, overigens, in het Duitsland van 2020.

Wat de psycholoog dan voorstelt om mentale problemen onder controle te krijgen, zal de Corona-politici van de machthebbers bevalen:

"Hoe meer ik ruzie maak en mezelf eraan herinner hoe vreselijk alles is, hoe slechter ik me voel. Het is beter

om de situatie radicaal te accepteren, want je kunt er toch niets aan doen. Als ik de hele tijd stilsta bij mijn machteloosheid, zal ik me alleen maar slechter voelen."

Probeer dus niet de echte machteloosheid te verminderen: bijvoorbeeld door deel te nemen aan protesten, door burgerlijke ongehoorzaamheid en juridisch verzet; neem zelfs je eigen machteloosheid niet kwalijk - maar: "radicaal accepteren". Het kan zijn dat acceptatie in veel gevallen psychologische verlichting biedt. Maar wat als een geestelijk leed is veroorzaakt door vrijheidsberoving - door onderdrukte zelfexpressie en onmogelijke authenticiteit? Kan conformiteit de remedie zijn wanneer de druk om te conformeren het ziekmakende gif is geweest?

Alleen "gevangenispsychologie"

Toegegeven, de huidige situatie voor psychologen is niet gemakkelijk. We leven nu in een zeer sterk gestructureerde samenleving met autoritaire kenmerken, waarin het gedrag van mensen in wezen aan hen wordt gedicteerd - wat niet belet dat de machthebbers aanstoot nemen aan het woord "dictatuur". Therapie in dergelijke omstandigheden kan nauwelijks iets anders zijn dan gevangenispsychologie. Het manoeuvreert, het wegwerken van meer secundaire problemen en, in de kern, het adviseren van mensen om in het reine te komen met wat er gegeven wordt. Maar het kan niet de enige echte remedie zijn: Vrijheid. Want de weg naar de vrijheid wordt geblokkeerd door een systeem van structureel geweld waaraan de gevangenispsycholoog - net als de gevangenen - wordt onderworpen.

In essentie heeft elke individuele therapie de functie om de verantwoordelijkheid voor het eigen lot aan het individu te delegeren. Door naar een psychotherapeut te gaan, geeft de patiënt impliciet toe dat het probleem bij hem of haar ligt, zelfs wanneer de wereld "buiten" letterlijk gek wordt en wanneer er overal collectieve neurosen ontstaan.

In principe moeten therapeuten hun patiënten adviseren: "Neuk de staat en de regels, breek uit, huil als je zin hebt om te huilen, schreeuw je boosheid en pijn uit, buig nooit en ga rechtop staan tot je volle lengte. Wees lomp, onaangepast, stekelig! Vecht terug! Dan zal een grotere geestelijke gezondheid voor zichzelf zorgen."

Maar niemand zou zo'n advies durven geven - al was het maar in het belang van de patiënt, die als gevolg van het in opstand komen tegen beperkingen met nog ergere beperkingen zou worden bedreigd: berisping, boete, verlies van levensonderhoud, zelfs gevangenisstraffen. Lang voor Corona was het niet de volgroeide persoon die sociaal gewenst was, maar de persoon die op de gewenste manier gesnoeid was - vergelijkbaar met een buxusboom in een barokke tuin die met een heggenschaar in vorm was gebracht.

De bijzondere perfidie van het huidige gedrag van de machtigen is het veroorzaken van een duizendvoudig psychologisch lijden en tegelijkertijd het blokkeren van de meest effectieve manier van genezing voor de zieken.

Vrijheid en gezondheid zijn één

Dat zo'n "ingebbede" psychotherapie niet vanzelfsprekend is, merken we pas als we ons informeren over alternatieven. Voor de reeds genoemde Wilhelm Reich (1897 tot 1957) was vrijheid de basisvoorwaarde voor de geestelijke gezondheid.

"Het definiëren van vrijheid is identiek aan het definiëren van seksuele gezondheid",

Reich schreef.

"Er is een seksuele fysiologische verankering van sociale onvrijheid in het menselijk organisme."

Ook al is seksualiteit in onze context slechts van marginaal belang - wat bedoeld wordt is dat onvrijheid in het politieke en professionele leven zich manifesteert in de vorm van spanningen en energieblokkades in het lichaam. Omgekeerd zou het opheffen van dergelijke blokkades gevolgen hebben voor het sociale geheel. Zo kan het ongemak van Reich met conventionele, systeemstabiliserende vormen van therapie worden samengevat in een van Adorno's zinnen: "Door op het krankzinnige geheel te lijken, wordt de genezing des te zieker".

Wilhelm Reichs benadering van therapeutisch en politiek explosieve "energiebevrijding" leefde voort in de bio-energetische therapeutische richtingen van Alexander Lowen en John Pierrakos. Een anti-autoritaire houding, ook gebaseerd op lichaamstherapie, die kenmerkend is voor het tijdperk van de jaren zestig en

zeventig, is terug te vinden in de geschriften van Alexander Lowen:

"Plezier komt van de vrije stroom van krachten binnen het lichaam of tussen het lichaam en zijn omgeving. De kracht ontstaat wanneer de kracht wordt opgewekt en gecontroleerd. Dit schetst het fundamentele verschil tussen de plezier- en de machtsmens. Macht gedijt op dominantie."

Doel van de Staat: Beperking van het bewustzijn

Omdat - in tegenstelling tot de oorsprong van de psychoanalyse met Freud - niet de beheersing van het affect door middel van het rationele "ego" maar de "vrije stroom van energieën" als de hoogste waarde werd beschouwd, bevatte de therapeutische scene van die jaren een verhoogd revolutionair potentieel, dat de beweging van 1968 ook in die zin op zich nam. De "superego" leek grotendeels in diskrediet te zijn gebracht als de vertegenwoordiger van geïnternaliseerde sociale normen. Tegelijkertijd experimenteerden therapeuten zoals Timothy Leary met geestverruimende middelen - en ook dit zou een "systeemverbrekend" effect kunnen hebben.

Bedoeld in de typische "68er therapieën" waren vooral twee dingen: uitbreiding van het bewustzijn en uitbreiding van het spectrum van mogelijkheden tot actie. Het huidige Corona-beleid heeft op beide terreinen het tegenovergestelde effect: een vernauwing van het bewustzijn door angstvallig en herhaaldelijke propaganda, en een extreme beperking van de actiemogelijkheden tot slechts enkele toegestane gebieden: thuiszitten, winkelen, werken. Bio-energetisch kan men ook zeggen: Dit beleid veroorzaakt energieblokkades die mensen ziek maken. Symbolisch en ook in reële termen manifesteert zich dit specifiek in de beperking van de mogelijkheid om vrij in- en uit te ademen als gevolg van de maskerdwang - een aanval op de collectieve gezondheid die uniek is in de geschiedenis.

Depressie als vorm van autoagressie

Depressie kan ook begrepen worden als een vorm van autoagressieve verwerking van prikkels. Het risico op ziekte neemt toe wanneer agressie wordt opgewekt, maar er is geen mogelijkheid om het uit te drukken. Ofwel omdat de tegenstander (toestand) te sterk lijkt, ofwel omdat er een innerlijke blokkade bestaat.

Omdat het individu zich onbezonnen voelt, bijvoorbeeld omdat de afstandsregels hem op de zenuwen werken. Men onderdrukt dan zijn woede over de onderdrukking van de staat, omdat men rationeel denkt dat het noodzakelijk is.

Traumatherapie gaat uitgebreid in op de vraag wat er gebeurt als iemand, in plaats van boosheid uit te oefenen, het bijna weer in zichzelf opneemt. Dit is bijvoorbeeld het geval in Isa Grüber's boek "What the Body Has to Say". Daarin beschrijft de auteur twee manieren waarop boosheid kan worden uitgedrukt na een trauma:

"Ofwel als een naar buiten gerichte vechimpuls die is vertraagd en afgeremd en nu wacht op zijn voltooiing, ofwel als een naar binnen gerichte impuls, wanneer de ineensstorting de vechtreactie heeft veroorzaakt op 'ineensstorten op zichzelf', maar de innerlijke lading nog steeds aanwezig is. Het resultaat is vaak auto-agressieve actiepatronen."

Laten we eens kijken naar de ervaring die de meeste mensen op dit moment hebben met Corona als een meestal relatief milde vorm van shock en trauma. Wanneer het organisme onder constante stress staat, maar de natuurlijke coping vormen van strijd en vlucht onmogelijk lijken, is het derde wat overblijft "dood spelen", een soort van gevoelloos gevoel, het bevriezen van emoties. De getroffen persoon voelt zich levenloos en duizelig, lijkt gedesoriënteerd, verliest het contact met zichzelf en zijn medemensen. Ook dit is een vorm van "verankering van sociale gebondenheid in het menselijk organisme", aldus Wilhelm Reich.

Degenen die onderdrukt worden en ook hun woede moeten onderdrukken om onderdrukt te worden, lijken depressief.

Te veel indruk en te weinig expressie zorgt voor druk.

De verraden dapperen

In veel gevallen worden mensen ook gedeprimeerd door hun gevoelens van teleurstelling - bijvoorbeeld dat hun eerdere inspanningen - de verzaking, de "goedheid" - niet zijn beloond. Velen dachten aan het begin van de crisis: "We gaan hier nog wel even mee door. Hoe consequenter we ons beperken, hoe eerder we

ons oude leven terugkrijgen." Een terugkeer naar de oorspronkelijke vrijheid werd echter nooit overwogen door de machtingen. Zo zien we bij de "rebellens" de teleurstelling dat hun inzet voor vrijheid en democratie niet wordt gewaardeerd, dat ze er zelfs voor worden beledigd en verbannen. En onder de "conformisten" vinden we de teleurstelling dat de verzaking aan de vrijheid op geen enkele manier heeft geleid tot het herwinnen van deze vrijheid.

In veel gevallen is er zelfs sprake van "public bashing" van de kant van de gevestigde orde. Het verhaal wordt verspreid dat het alleen de "roekeloosheid" van de burgers was die leidde tot het feit dat de vrijheid en het economische leven moesten worden ingeperkt. Dood en ziekte hebben altijd bestaan, maar ineens zijn ze onze schuld. Andere factoren kunnen een grotere rol hebben gespeeld: de ineffectiviteit van de maskers, een zekere dynamiek van de virale ziekte, het verlagen van de afweer door geestelijk misbruik en voorgeschreven vreugdeloosheid, de onvoorspelbaarheid van het leven of de dood zelf. En natuurlijk werd een groot deel van het probleem in de eerste plaats veroorzaakt door het vergrootglas van de media.

De bevolking voelt zich momenteel als een onbemind "kind" dat tevergeefs op de goedkeuring van zijn "vader" (staat) jaagt. Zoals de beroemde ezel van een wortel, die zijn ruiters voor zich houdt met een hengel. Het dier put zichzelf dan uit tot het punt van uitputting zonder ooit zijn doel te bereiken. Dit is ook het geval in het huidige "lockdown light", waarin politici reeds door de bevolking gebrachte offers "waardig" maken door nog meer offers te eisen - tot al het leven in de laatste fase bevriest zoals het kasteel van de Sneeuwkoningin in een sprookje. Dit demoraliseert en frustreert, het manoeuvreren van mensen in een situatie van gepercipieerde hopeloosheid.

De opzettelijke depressie

Is de collectieve depressie politiek bedoeld? Soms wel. In ieder geval wordt het geaccepteerd. De verspreiding ervan wordt zelfs in de verste verte niet beschouwd als een reden om de Corona-maatregelen af te zwakken. "Ze zullen ermee door moeten gaan." Een collectief depressieve, expressieremmende bevolking is gemakkelijker te beheren. Het is ook gemakkelijker om hen nog meer dwangmaatregelen op te leggen, want hun trots is immers al gebroken, hun gevoel van eigenwaarde is slechts in sterk gereduceerde

vorm.

Na maanden van zo'n "behandeling" kunnen veel mensen zo in tegenspraak zijn met zichzelf dat ze het gevoel hebben dat ze niets beter verdienen dan deze regering.

Bovendien verzwakken psychologische problemen het immuunsysteem, waardoor mensen vatbaar zijn voor allerlei ziekten, met name virale infecties. Deze laten de machthebbers in een tweede stap toe om opnieuw triomfantelijk stijgende infectiecijfers te "presenteren" en als gevolg daarvan nog hardere maatregelen op te leggen. En zo verder in een eindeloze vicieuze cirkel.

De verkeerde beslissing

De eerste folder van de verzetsbeweging "De Witte Roos" zegt: "Vergeet niet dat elk volk de regering verdient die het verdraagt!" Om op depressief-auto-agressief in plaats van extravert en defensief te reageren op de opgelegde politiek is een oerbeslissing die de meerderheid van de mensen voor zichzelf heeft genomen - de meeste van hen waarschijnlijk onbewust. Het is de verkeerde beslissing, want elke maand dat de depressie aanhoudt, verzwakt onze vastberadenheid en ons gevoel van eigenwaarde nog verder.

Toch is omkering in principe mogelijk. De drang naar vrijheid in een meerderheid van de mensen kan zelfs na tientallen jaren van langdurige onderdrukking doorbreken. "We weten altijd wat de waarheid is, hoe lang we ook zonder hebben geleefd," zegt Kate Winslet in het Hollywood drama "Times of Turmoil." Geen enkel systeem van dwang en manipulatie heeft zich ooit zo naadloos over een land gevestigd dat impulsen van vrijheid niet ergens doorbreken, ooit. Het moet zo zijn geweest in de voormalige DDR. De mensen daar vielen echter van de echte socialistische koekenpan in het kapitalistische vuur.

Vandaag de dag is er geen "Westen" meer, dat wil zeggen geen zogenaamd vrij vreemd land dat geschikt is als vergelijkingspunt en als plaats van verlangen. Geen enkele plaats in de "buitenwereld" waar bevrijding kan komen voor degenen die gevangen zitten in een rigide gezondheidstotalitarisme. "Il n'y a plus d'Amérique" zong de grote chansonnier Jacques Brel. Er is geen Amerika meer - geen toevluchtsoord, geen

nieuw territorium dat nieuwe vrijheden opent, geen welwillende beschermende macht die ons beschermt. In bovengenoemde zin is Amerika ook al lang niet meer Amerika.

We hebben nu alleen onszelf. We hebben de herinnering aan wat we geleerd hebben over vrijheid in de relatief goede jaren van het naoorlogse Duitsland. Van de idealen die we ooit als goed herkenden en in ons lieten groeien. Van wat we zijn geworden en van onszelf gemaakt toen we niet zo blootgesteld waren aan vervorming als nu. Deze herinnering is onze nederzetting van de mensheid, onze opslagplaats van warmte waaruit we in de winter kunnen putten. Ons restvuur dat we in een klein vlammetje moeten blijven branden voordat ze het helemaal uitroken. En die op een dag weer groter kan worden - aangewakkerd door een nieuwe "wind van verandering", die de machtigen, die nu geloven dat ze aan de top staan, vrij krachtig in het gezicht zal blazen.

+++

Dit artikel verscheen op 12.12.2020 in [Rubikon – Magazin für die kritische Masse](#)

+++

Opmerking bij het artikel: Deze tekst verscheen voor het eerst in "Rubikon - Magazin für die kritische Masse", waarvan Daniele Ganser en Rainer Mausfeld deel uitmaken van de adviesraad. Aangezien het is gepubliceerd onder een vrije licentie (Creative Commons), neemt KenFM deze tekst over in secundair gebruik en wijst er expliciet op dat de Rubikon ook afhankelijk is van donaties en ondersteuning nodig heeft. We hebben veel alternatieve media nodig!

+++

Beeldbron: goffkein.pro / shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opinie-artikelen en gastenposten hoeven niet de

mening van de redactie weer te geven.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over andere manieren om ons te ondersteunen vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ondersteunen met Bitcoins.

 BitCoin-adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK